

תקות מנחם

גיליון מס'

154

יו"ל לקראת ש"פ בהר בחוקות
ה' תת"ש סגמ"ט ט"ז

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

ברוך שהחינו וקימנו והגיענו לזמן הזה!

סיום הרמב"ם הכללי

סיום מחזור ה"ז"ך" והתחלת מחזור ה"ב"ח" (גימטריא "יחי!")
שנה כ"ו - הוי'

לחיות עם הזמן!

בעז"ה יום ד' פרשת במדבר כ"ו אייר

הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל

סיום הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח וכל ספר שופטים וכל ספר "משנה תורה" – ה"יד החזקה"

מחזור ז"ך (ללומדים ג' פרקים ליום) (ומחזור ט' ללומדים פ"א ליום)

והתחלת ספר "משנה תורה" מחזור כ"ח-ה"יחי"

(והתחלת מחזור י' ללומדים פ"א ליום) והתחלת מנין המצוות וספר ה"מדע" – הלכות "יסודי התורה"

(וסיום מחזור ה"ז"ך והתחלת מחזור הכ"ח – יחי' ללומדים ספר המצוות להרמב"ם).

וגם בסיום הרמב"ם וגם בהתחלה מדובר על שם וידיעת הוי';

בהלכה האחרונה של ספר "משנה תורה" והלכות מלך המשיח כותב
הרמב"ם³: "ובאותו הזמן וכו' ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה'
בלבד וכו', שנאמר⁴: 'כי מלאה הארץ דעה את הוי' כמים לים מכסים'".

ידידנו הרה"ח אברהם ברוך שיחי וינקלער אמר:

המלים האחרונות של הרמב"ם: "כמים לים מכסים" - ר"ת - מלך, שזהו
התוכן של הספר וסיום הרמב"ם להביא את ידיעת ומלכותו בכל העולם כולו.
והרמב"ם נקרא מלך, וכמה חיבורים על הרמב"ם נקראים בשם מלך, כמו
ה"משנה למלך" וכדומה.

וגם בתחילת ספר משנה תורה להרמב"ם מדובר על שם הוי' וידיעתו;
בהלכה הראשונה⁵: "יסוד היסודות ועמוד החכמות [ר"ת הוי']; שזהו אי
ההוכחות (אומר אד"ש) שהרמב"ם התעסק ורימו מתחילת ספרו עניינים
בקבלה], לידע שיש שם מצוי ראשון וכו', ובהמשך ההלכות הראשונות
מדובר על עניין זה – ידיעת ה'; וכן כותב בהלכה ד': "הוא שהנביא אומר⁶
והוי' אלוקים אמת, הוא לבדו אמת וכו' והוא שהתורה אומרת⁷ 'אין עוד
מלבדו וכו'" [והרי זה – "אין עוד מלבדו" נאמר בפסוק "אתה הראת לדעת

ומלאה הארץ דעה את הוי'

א. תאריך יום הסיום הכללי של כל ספר "משנה תורה" הי"ד החזקה"
הוא בכ"ו אייר ששניהם, גם כ"ו וגם אייר קשורים בשם הוי'; כ"ו -
גימטריא הוי', ואד"ש אומר שכל יום כ"ו, בכל חודש, קשור בשם הוי',
ואייר ר"ת¹ "אני הוי' רופאך"².

משמעות וקשר מספר ימי החדשים

פעם אמר אד"ש בשיחה, שכל מספר יום ותאריך בחודש יש לו קשר
והוראה משותפת לאותו מספר ותאריך בכל שאר החדשים, ועיי' אמר
אד"ש: "לא ראיתי ענין זה כתוב בחסידות ומי שרוצה יקבל, ומי שלא, יהי לו
אשר לו!...!" וכנראה שהוא ענין נפשי ופנימי של אד"ש מה"מ שהוא השביעי
קשור בספירת המלכות, הקשורה במקום זמן. (וכן התבטאות כזו הייתה
אחרי ההסתלקות של האדמו"ר הקודם, שאד"ש אמר: שרבי הוא "עצמות
ומהות" ה' המלוש בגוף, שכנראה גם זה ענין עצמי ופנימי של הרבי.

¹ לקו"ש חליב ע' 72, ומביא המ"מ בהערה ו): "ראה ח"י חתם-סופר לשבת קמ"ז ב. שער
יששכר (להרה"צ כו' ממונקאטש) מאמר אייר ס"ג (בשם ספרים הק').

ואף שאייר הוא בני יודיין דוקא (שו"ע אה"ע סקכ"ו סכ"ג, רמ"א שם ס"ו ובני"ם) –
י"ל כי בהברה נשמעת רק יודיין אחת, וראה שער יששכר שם ע"ד הקבלה, שיחת שי"פ
קדושים תשד"מ, ואכ"מ. [אז ביאר אד"ש שעי"פ קבלה אייר - ר"ת ד' רגלי המרכבה –
אברהם יצחק יעקב רחל, וגם אייר ר"ת "אני הוי' רופאך";

בסידורים מודפס שם ה' בתור ב' יודיין, אבל קורין אדניי ושתי היודיין, מורים על
היודי הראשונה של שם הוי' והיודי האחרונה של שם אדניי (שילוב הוי' ואדניי וכמו
שנדפס במלואו בסידורי הספרים).

² בשלח טו, כו. [ולהעיר שכ"ו גימטריא הוי']

³ פ"ב ה"ה.

⁴ ישעי' יא, ט.

⁵ הלכות יסודי התורה פ"א, ה"א.

⁶ ירמ"י י, ג.

⁷ ואתחנן ד, לה.

כי הוי' הוא האלוקים אין עוד מלבדו⁸]

ובהמשך בהלכה ו' כותב הרמב"ם: "וידיעת דבר זה מצות עשה, שנאמר: **יאנכי הוי' אלוקיך**⁹ וכי...".

רואים מכל הנ"ל שהתוכן של הרמב"ם, גם הראש וההתחלה וגם הסיום, ו"הכל הולך אחר החיתום"², מדובר ע"ד **שם הוי' וידיעתו** שזהו התוכן של תאריך יום הסיום במחזור זה – **כ"ו אייר**, כנ"ל.

וזהו הנקודה התיכונה בכל ספר הרמב"ם והמטרה של התורה כולה לפרסם את שם הוי' **בכל העולם** כולו, כמשי"נ אצל אברהם "ויקרא שם **בשם הוי' א-ל עולם**", וחז"ל אומרים א"ת ויקרא אלא **ויקרא**, שענין זה משלים הרבי מלך המשיח, שבוזה מסיימים את הרמב"ם **בהל' מלך המשיח!**.

ומתאים שהשנה גם **שנת ה-כ"ז - גימט' - הוי' ללימוד הרמב"ם** (כי התחילו בכ"ז ניסן תשד"מ והשנה בכ"ז ניסן שלמו **כ"ה שנה**, והתחילו את **שנת ה-כ"ו**).

במתן תורה – כל התורה והמצוות

ב. מסיימים ומתחילים את הרמב"ם ביום ד' "מעלי שבתא" דשבת מברכים חודש סיון, ימי ההכנה לחודש סיון ולמתן תורה בחג השבועות, שאז קיבלנו את כל מצוות התורה ואת כל התורה כולה, שזהו תוכנו של כל ספר "משנה תורה" להרמב"ם שיש בו את כל דיני התורה, כמ"ש הרמב"ם בהקדמה: "לפיכך קראתי שם חיבור זה **'משנה תורה'**; לפי שאדם קורא בתורה שבכתב תחילה, ואח"כ קורא בזה ויודע ממנו תורה **שבעל פה כולה**, ואינו צריך לקרות ספר אחר ביניהם", שבוזה שונה הרמב"ם מכל שאר מחברי הספרים שכולל ממש את כל דיני התורה לא חסר שום הלכה. [אמנם לא כותב הרמב"ם את כל הטעמים והפירושים של ההלכות (בשונה מדרך האדמו"ר בשו"ע שלו שכותב "ההלכות בטעמיהן"), אבל ע"י לימוד הרמב"ם יודעים את **כל הדינים** של כל ההלכות של כל חלקי התורה], וכן לפני תחילת הספר מונה הרמב"ם את כל תרי"ג המצוות, וכן "ספר המצוות" שהלומדים (כגון הנשים והילדים) גם מסיימים ומתחילים עתה, כולל את **כל פרטי המצוות ומקוריהן**.

ומתאים שלומדים את תחילת ספר משנה תורה ואת מנין המצוות, (ואת ספר המצוות), בימי ההכנה לר"ח סיון וחג השבועות זמן מתן תורה, שקיבלנו את **כל התורה ואת כל תרי"ג מצוותיה**.

[ולהעיר שענין זה מרומז גם בעשרת הדברות; שיש בהן **תרי"ג אותיות** ועם המילים האחרונות של עשרת הדברות "אשר לרעך"¹⁰ יש בהן **"כתר"** אותיות. ובמדרש רבה פרשת נשא¹¹ אומר: "שהן כנגד תרי"ג מצוות, וז' יתרות, כנגד ז' ימי בראשית, ללמדך שכל העולם לא נברא אלא בזכות התורה." וה"בעל הטורים" עה"פ "אשר לרעך" אומר: "ויש בהם **תר"כ** אותיות, כנגד תרי"ג מצוות ושבע מצוות של בני נח [וי"א ז' מצוות דרבנן], וסימנם **כתר תורה**, לומר לך שאם אדם לומד תורה לשמה, היא **כתר** לראשו, ואם לומד שלא לשמה, יחזור לכרת"¹².

וכידוע שכל תרי"ג מצוות התורה כלולים ומרומזים בעשרת הדברות¹³ ויש שמונין כל המצוות לאיזה דבור שייכים].

וענין זה קשור גם לימי ספירת העומר; כידוע מה שמביא הר"ן בסוף מסכת פסחים את דברי האגדה, שמצוות ספירת העומר באה בהמשך ולזכר מה שהיהודים כשיצאו ממצרים והודיעו להם שאחרי 50 יום יהיה מתן תורה¹⁴ והם ספרו את הימים בהשתוקקות למתן תורה, שאז קיבלנו את כל התורה ואת כל התרי"ג מצוות.

"במדבר" – כלי לתורה

ג. מסיימים את ה"משנה תורה" ומתחילים בפרשת **במדבר**; שזהו סיום והתחלה של כל התורה ותרי"ג המצוות כולן, וכנ"ל (באות הקודמת) ענין זה קשור עם מתן תורה ועם ימי ההכנה לו, וכ"כ אד"ש מה"מ מקשר זאת עם מה שקוראים פרשת במדבר לפני חג השבועות, שלמרות מה שהגמ' אומרת במסכת מגילה¹⁵, שהטעם הוא בכדי להפסיק בין הקלות שב"תורת כהנים" (בפרשת בחוקותי שבסיום ספר ויקרא) למתן תורה [שלא יבואו לחג השבועות ישר מקריאת ה"תוכחה" לחג מתן תורה, ע"ד שמפסיקים עם פרשת נצבים בין ה"תוכחה" שבפרשת תבוא לראש השנה], אבל אומר אד"ש – בתורה הרי הכל מדויק, ויש בכל דבר בתורה הוראה בעבודת ה'; מה שמפסיקים דווקא בפרשת **במדבר**, כדי ללמדנו איך מקבלים את התורה; וכמו שהגמרא במסכת עירובין¹⁶ אומרת: "אמר רב **מתנה** מאי דכתיב¹⁷ **'וממדבר מתנה'**; אם משים אדם עצמו כמדבר זה **שהכל דשין בו**, תלמודו מתקיים בידו, ואם לאו אין תלמודו מתקיים בידו" [ולהעיר ששם בעל המאמר הוא רב **מתנה**], היינו שאם האדם מתנהג ומרגיש באופן של "ביטול" כ"מדבר" אז ניתנת לו התורה **במתנה** ונהיית לגמרי שלו, "יוכל הנותן בעין יפה הוא **נותן**".

והגמ' שם ממשיכה ודורשת הפסוק הנ"ל בפרשת חוקת כך: "מאי דכתיב **וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות ומבמות הגיא**: אם אדם משים עצמו כמדבר זה **שהכל דשין בו** תורה ניתנה לו **במתנה** וכיון שניתנה לו תורה במתנה - נחלו א-ל, שנאמר: **וממתנה נחליאל**, וכיון שנחלו א-ל עולה לגדולה, שנאמר **ומנחליאל במות**. ואם מגיש לבו, הקב"ה משפילו, שנאמר: **ומבמות הגיא**, ואם חוזר בו הקב"ה מגביהו, שנאמר: **יכל גיא** **ינשא**¹⁸.

ובגמ' בנדרים¹⁹ שאומרת אותה הדרשה, הלשון הוא: "כיון שעושה אדם את עצמו **כמדבר** שהוא **מופקר לכל**, תורה ניתנה לו **במתנה**".

[והעירני ידידי הרה"ת **שבתי** שיחי **ווינטרויב**, שיש רמז לענין ו"ביטול" זה של ביטול "כמדבר וכעפר", שהוא הקדמה וכלי לתורה גם בפרשת **בחוקותי** (שממנה מתברך יום הסיום); "**בחוקותי** (מל' חקיקה וביטול כדלקמן) **תלכו** – ר"ת (מהסוף להתחלה) "ונפשי **כעפר** לכל תהיה"²⁰, ואז זוכים ל"פתח לבי בתורתך", ומבאר אד"ש שהוא שלב חדש ונעלה בלימוד התורה, שלגבי הלימוד הקודם (שלמדו לפני התפילה), נחשב **לפתיחה** חדשה].

וב"מכילתא דרשב"י: עה"פ בפרשת יתרו²¹: "ויבואו מדבר סיני ויחנו במדבר", שזה היה בר"ח סיון כהכנה למתן תורה, אומר ע"ז במכילתא דרשב"י: "מה מדבר ריק מכל מעדנים כך אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמונע עצמו מכל מעדנין, וכן הוא אומר **וממדבר מתנה**, אין התורה מתקיימת אלא במי שמיים עצמו כמדבר". וע"ז אומר אד"ש בשיחה שלכן קוראים פרשת במדבר לפני חג השבועות, (כי דרכו של אד"ש להוכיח שבשם הפרשה כלולה ומקופלת ההוראה לפועל); שצריכים להיות "כמדבר" ע"מ לקבל התורה.

וב"מכילתא דרשב"י עה"פ בפרשת יתרו אומר: **ויחנו במדבר**, ניתנה תורה דימוס (רשות הרבים) פרהסיא במקום הפקר, שאילו ניתנה בארץ ישראל היו אומרים לאומות העולם אין להם חלק בה, לפיכך ניתנה במדבר דימוס פרהסיא במקום הפקר וכל הרוצה לקבל יבוא ויקבל".

ובמכילתא דרשב"י כותב על פסוק זה "בדמסון של עולם ניתנה להם תורה לישראל; שאילו ניתנה בארץ ישראל היו בני א"י אומרין שלנו היא, אילו ניתנה במקום אחר היו בני אותו מקום אחר אומרין שלנו היא, לפיכך ניתנה להן בדמסון של עולם".

ובא' השנים בצוועדות שבת פרשת במדבר **הוסיף** אד"ש שהטעם

⁸ יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.

⁹ ברכות יב, א.

¹⁰ יתרו כ, יד.

¹¹ פי"ג, טו.

¹² עיין תענית ז, א.

¹³ במדבר יח, כא.

¹⁴ ומרומז במילים של הפסוק (שמות ג, יב): "וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, בהוציאך את העם ממצרים, "תעבדון את האלוקים על ההר הזה"; תעבדון – (בתוספת ג) שלשוך נ' יום אחרי יצייתם יעבדו את ה' במ"ת (מדרש הביאור כת"י, הובא ב"תורת שלמה", ושם מביא עוד רמז בפסוק זה שמובא בכת"י לקוט מדרשים תימניף במילה "לך" – "וזה לך האות": "אחר חמשים יום מנין "לך", תעבדון את האלוקים").

¹⁵ לא, ב.

¹⁶ נד, א.

¹⁷ חקת כא, יח.

¹⁸ ישע"י מ, ד.

¹⁹ נה, א.

²⁰ נוסח "אלקי נצור" שבסיום השמוע.

²¹ יט, ב.

נתן לכל חלקי ישראל, הרעיון והתכנית איך ללמוד ולהשיג באופן סדיר וקבוע את כל דיני התורה ממש! וזהו ע"ד הנאמר על המשיח בה' מלכים ומלך המשיח שמסיימים עתה: "וילמד תורה את כל העם"!!

אי ידיעת כל המצוות – בושת ועדות פגומה

ועייכ מסביר אדי"ש בשיחה מה שפותח הרמב"ם את הקדמתו דווקא בפסוק (תהילים פרק קי"ט פסוק ו'): "אז לא אבוש בהיטי אל כל מצוותיך";

כי היהודי הוא עדות על הקב"ה ותורתו ומצוותיו, כמשי"נ: "אתם עדי", וזה עיי ידיעת כל התורה והמצוות וקיום כל המצוות במלואן. ואם חסר בקיום או בידיעת המצוות, העדות היא פגומה. והרמב"ם אומר בהלכות עדות²⁸ איך מזהירים את העדים לומר את כל האמת במלואה, שמתארים לו כמה גרועה היא "עדות שקר ובושת המעיד בה בעולם הזה ובעולם הבא". ולכן פותח הרמב"ם את הספר שמלמד את כל המצוות בפסוק שאומר, "ש"אז" – אם ילמד וידע את כל מצוות ודיני התורה – "לא אבוש"; כי תהיה עדות מושלמת ולא בושת כי "בהיטי אל כל מצוותיך".

וכשהתחיל אדי"ש את תקנת לימוד הרמב"ם אמר שנוסף לגודל לימוד וידיעת כל התורה, יש בכך ענין אחדות כל ישראל; שכולם ילמדו כל יום את אותו הענין והשיעור בתורה. ועייכ תיקון הרבי מסלולים המתאימים לכולם, גם ג' פרקים ליום, ולאלה שקשה להם, פרק א' ליום, ולנשים וילדים לימוד ב"ספר המצוות" להרמב"ם. ובה מעלתן - כי מתאחדים עם הלומדים ג' פרקים (כי בספר המצוות לומדים כל יום את אותן המצוות וההלכות שלומדים במסלול של ג' פרקים ליום).

ומתאים זאת עם הזמן שקשור בחיזוק אהבת ואחדות כל ישראל, ימי הספירה ולי"ג בעומר. וכן להשנה שהיא שנת "הקהל" - שעניינה אחדות - כל ה"עם", האנשים הנשים והטף וגרד וגוי' " (וילך לא, יב). וכפי שאומר אדי"ש מה"מ שמצוות ה"הקהל" שבתחילת השנה בחג הסוכות פועלת "הקהל" בכל השנה, ועושים פעולות "הקהל" במשך כל השנה.

מחזור כ"ז - אחדות

1. ובפרט שהאחדות המתבטאת בסיום כל המסלולים קשורה במספר "המבטא" את ענין האחדות; במחזור ג' פרקים מסיימים מחזור הכ"ז, ובמחזור פרק א' - מסיימים מחזור ט' (כי למדו שליש מהלומדים ג' פרקים), ובספר המצוות גם בפעם ה-כ"ז.

ומספר כ"ז קשור במספר 3; כי 27 הוא שלוש כפול שלוש כפול שלוש (3X3X3), והמספר - 9 הוא שלוש כפול שלוש (3X3). ושלוש גם מבטא "חזקה" בענין זה. ובפרט שנמצאים אחרי שבת "חזק", שאומרים 3 פעמים "חזק" - "חזק חזק ונתחזק!!! שמבטא את ה"חזקה" ב"חזק!", של ספר "ויקרא" - ספר ה - 3.

כ"ז בעומר

על מעלת המספר 27 דיבר אדי"ש מה"מ (בשיחה הידועה על משיח: "עשו כל אשר ביכלתכם!!" בכ"ז ניסן היתנש"א): שנמצאים ביום כ"ז בעומר, ואז היו מאני"ש שלא הבינו והיססו איך לפרסם ורצו להשמיט מילים אלו מההקלטה והשיחה, אבל נראה לי שאין מה להעלים, והכוונה פשוטה וברורה; כ"א מבין שיום כ"ז ניסן הוא תחילת ספירת העומר (כמה ימים אחרי פסח) ולא קרוב לכ"ז בעומר, אל שהכוונה היא שנמצאים ביום שמספרו כ"ז (ניסן), כי השיחה נאמרה אחרי שאדי"ש חזר מה"איהל" בערב שבין כ"ז וכ"ח ניסן) והוא בימי העומר.

ועפ"ז מובן מה שאמר בעומר, והרי הנוסח שלנו בספירה לומר "לעומר", ולא כנוסח האומרים "בעומר", אלא שנראה שהכוונה היא שנמצאים בימי העומר, ועייכ אין מה "לפחד" ולהעלים...

המיוחד במספר 3 שמסמל את השלום והאחדות; כי שנים הם הניגודים, והשלישי הוא "המכריע ביניהם" והמאחד. כמו שמבאר אדי"ש במסכת שבת²⁹ בסוגיא של מ"ת, שריבוי עניינים הקשורים בתורה הם במספר 3;

לקריאת פרשת במדבר לעולם לפני חג השבועות [משא"כ פרשת נשא קוראין לפעמים אחרי שבועות ופעמים לפני חג השבועות, וגם זאת ללמדנו שהתורה מנשאת האדם, כמ"ש בפרק ו' דאבות²² "קנין תורה" (שתמיד אומרים פרק זה בשבת שלפני חג השבועות): "ומרוממתו על כל המעשים"]. והטעם על פרשת במדבר לפני מ"ת; שכמו המדבר הוא מקום שומם ואין בו שום טרדות עוה"ז, כעסקים ומסחר וכיו"ב, גם כך התורה נקנית רק למי שלא מונח ואין עסקי וענייני עוה"ז מטרידים אותו.

לימוד התורה בעונה

ד. סיום הרמב"ם - ה"משנה תורה" והתחלתו (וכן של ספר המצוות) שמבטאים את סיכום וכללות על התורה כולה, שחל כ"ל בפרשת במדבר, בא אחרי ומתברך מפרשת "בהר בחוקותי" שגם הן - שמותן, מבטאים את ענין התורה, וההכנות למתן תורה (והרבה פעמים שבת פר' בהר-בחוקותי היא שבת מברכים סיון);

וכפי שאומר אדי"ש שבשמות הפרשיות (ע"פ "מנהג ישראל תורה הוא"²³) מקופל וכולל התוכן וההוראה של הפרשה;

ובענייננו אומר אדי"ש, "בהר סיני" - מורה על כללות ענין התורה שניתנה "בהר סיני", והכלי לקבלה הן שתי התכונות הר וסיני, "הר" - מורה על ההנהגה בהרחבה וברוממות דקדושה כנאמר²⁴: "ויגבה לבו בדרכי ה'", ויחד עם זה צריך להיות "סיני" - ענין הענוה כמו הר סיני שהוא ההר הכי נמוך כפי שאומרים חז"ל²⁵: "דמכין מכל טוריא". וזהו א' המשמעויות של המשנה הראשונה דפרקי אבות²⁶. (שלומדים אותם בשבתות שלפני שבועות): "משה קבל תורה מסיני ומסרה" - שקבלה אמיתית ושלמה של התורה, כקבלת משה יכולה להיוצ דווקא עיי "סיני" - "ענוה" ואז דווקא יכולה להיות "ומסרה" - מסירה אמיתית ושלמה.

ו"בחוקותי" - ענין החקיקה, וכמבואר במאמרי החסידות ובשיחות אדי"ש, מתחיל מ"ילקוטי-תורה" להאדמוה"ז עה"פ, שהתורה והמצוות צריכים להיות חדורים באדם ומאוחדים אתו באופן של חקיקה כמו אותיות החקוקות וחרותות באבן שאי אפשר למחקן או להפרידן ממנו. שזה גם מורה על ענין הענוה, שהאותיות לא בולטות ומתנשאות וגבוהות, לא מציאות לעצמן, אלא חרותות וחקוקות בתוך הדבר, וגם בתוך האדם שמתאחד עם אותיות התורה ולא מתנשא ומגביה עצמו.

תקנת לימוד הרמב"ם - אחדות ישראל

ה. סיום הרמב"ם וההתחלה הם בימי ספירת העומר ובימים הסמוכים שאחרי לי"ג בעומר, שימי הספירה מבטאים את הצורך והחיוניות של אהבת ישראל ואחדות ישראל, ובימים אלו מחזקים ומתקנים החיסרון והפגם בזה, כמו שהגמ' אומרת²⁷: שתלמידי ר"ע מתו בימי הספירה בין פסח לעצרת "על שלא נהגו כבוד זה לזה", וביום לי"ג בעומר פסקו מלמות, היינו שזהו הזמן שנפסקה ההנהגה של אי כבוד זל"ז ותיקנו וחזקו הענין של כבוד ואהבת ישראל, ולכן אנחנו בימים אלה משתדלים בכל מעיינו לחזק בינינו וכל כלל ישראל האהבה, האחוה והאחדות.

וכשהתחיל אדי"ש את תקנת לימוד הרמב"ם אמר שזו אי הסיבות העיקריות לתקנה, מלבד מצות ידיעת כל התורה שתהי נחלתו של כל יהודי, ורואים במוחש שבזכות התקנה, אפילו למדנים ו"בני תורה" שיודעים תורה הרבה, אבל הרבה לא מגיעים ממש לכל חלקי התורה; יש כאלה שיודעים ולומדים יותר ב"נוזיקין" ויש ב"זמנים" וכי וכו', אבל להרבה עניינים וחלקים בתורה לא הגיעו ובעיקר לא למדו בפרטיות. ועיי תקנת לימוד הרמב"ם מגיעים לפחות פעם אחת בשנה (או ב-3 שנים) לכל חלקי וענייני התורה, לפחות לומדים הדינים וזו "מתנה" והזדמנות "נפלאה" שהרבי

²² סוף משנה א'

²³ ראה תוד"ה נפסל (מנחות כ, ב). ושם: מנהג אבותינו תורה היא. ועדי"ז במהרי"ל הובא ברמ"א שו"ע יו"ד ששע"ז ס"ד. ובמנהגים ישנים מדורא ע' 153 "והמנהג תורה היא". וראה ירושלמי פסחים פ"ד הי"א. (הערת אדי"ש, לקו"ש חכ"ב ע' 56 הע' 2)

²⁴ דהיי"ב יז, ו.

²⁵ ראה מדרשת תהילים (באבער) סח, י"ז.

²⁶ פ"א מ"א.

²⁷ יבמות סב, ב.

²⁸ פ"ז הי"ב.

²⁹ פח, א.

"בחודש השלישי", "ביום השלישי" וכו' וכו'; כי "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"³⁰ וכי מקבל משנה תוקף שנמצאים בזמן של אחדות – "שנת הקהל". [ולהעיר שמכיוון שכל דבר בעולם הוא בהשגחה פרטית, וכדברי הבעש"ט הוראה בעבודת ה'; בכל העולם מציינים את המספר שלש – 3; שמצויר חצי עיגול מלמעלה, וחצי עיגול מלמטה, וקו באמצע המחברים, שזהו ענין התורה "עליונים ירדו לתחתונים, ותחתונים יעלו לעליונים" וחיבורם יחד, שהכוונה לחיבור האלוקות והעולם, כמו בנישואין וחופה המחברת השניים, וכמו הביאור בחסידות על "כפה עליהם הר כגיגית" שהי' מעין חופה].

ומתחילים מחזור כ"ח – גימטריא יח! שזהו"ע הרמב"ם וכל התורה "להביא לימות המשיח!" תכלית הכל שבנין זה מסיימים את כל התורה! ויהי רצון ש"כן תהיה לנו" שלום ואחדות בעם ישראל ובפרט בין אנ"ש ובפרט ב"קראון-הייטס", שזה יחיש ויגלה את גאולת מלך המשיח, וכפי שכתב אד"ש מה"מ (בכתב יד קודש): "אילו הי' אחדות בין אנ"ש, הי' משיח בא מכבר, ולכן היצר הרע משתולל בפיתויים שלא ע"פ שכל לגמרי, ולעת עתה הצליח, וה' ירחם!

וכשנתקן המחלוקת ונחזק האחדות, תתבטל הגלות (שבאה בגלל השנאה והמחלוקת), ויתגלה מלך המשיח ביפיו, מ"י"ד ממ"ש, נאו!

"תקות חוט השני"³¹ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם עם התאריך ופרשת השבוע.

- א. סיום ותחילת הרמב"ם, ידיעת שם הוי'; כ"ו אייר – שם הוי' ב"אני הוי' רופאך". ועתה שנה כ"ו - הוי' ללימוד הרמב"ם.
- ב. סיום והתחלת כל התורה והמצוות כולן, וכן בחג השבועות, מתן וקבלת כל התורה והמצוות.
- ג. הכלי לתורה אם משים עצמו כ"מדבר" – ולכן פרשת במדבר לפני חג השבועות.
- ד. בהר סיני ובחוקותי – תורה בעונה ובהתאחדות כחיקה.
- ה. תקנת לימוד הרמב"ם בכל המסלולים – אחדות ישראל, מתאים לימי הספירה ול"ג בעומר.
- ו. מחזור כ"ז – מספר של אחדות. ושנת "הקהל - אחדות.

השתתפות רבים בסיומים

במחזורים הראשונים של לימוד הרמב"ם, בתקופת הסיום, אד"ש דיבר רבות שרוצה שמה שיותר יהודים ישתתפו בחגיגות ה"סיום". והורה שכי"א ישתדל להשפיע על יהודים רבים שיבואו לחגיגות. ומלבד הטעמים הפשוטים בזה: כי "ברוב עם הדרת מלך", שציבור גדול עושים קידוש ה' גדול שמשפיע על כ"א מהמשתתפים. וכן שהשתתפות ב"סיום" ימשוך וישפיע על אלה שעדיין לא לומדים שיתחילו ללמוד. נראה שיש בזה עוד טעם "רוחני"; כמו בתיקון ליל שבועות, שלומדים מכל פרשה או מכל ספר את ההתחלה והסוף, שע"י מתקשרים לכל הספר וע"י מתקשרים לכל התורה כולה. אולי עדי"ו בסיום הרמב"ם הרי לומדים את סיום ספר ה"משנה תורה" ואת ההתחלה, שזהו הסיום וההתחלה של כל התורה כולה, וכל המשתתף והשומע הרי זה כלומד ומתקשר לכל התורה! וזהו עצה ו"תחבולה" רוחנית לקשר המוני בית ישראל לכל התורה, ובפרט בשנת "הקהל", זמן של אחדות כל ישראל!

הרמב"ם בתכלית הדיוק!

מספר הרה"י הרבה"ח אברם ברוך שיחי' וינקלער: הרמב"ם מצטיין בזה שהוא שלם ומסודר, ובזמן הרמב"ם עוד לא היה קומפיוטער, אבל גם אם הי' לו "מחשב" לא הי' כותב יותר או פחות או בסדר אחר... הרבי דיבר פעם עם מקורב א' מדען שאמר שה"שולחן ערוך" מדויק כמו קומפיוטער, וע"כ אמר אד"ש, אבל יש הבדל, שבקומפיוטער יכולה להיות טעות, משא"כ ב"שולחן ערוך" אין שום טעות.

אור הענק של הרמב"ם

כשהכריז אד"ש על תקנת לימוד הרמב"ם בשנת תשד"מ, אמר לי יהודי מחסידי פולין שראה בספה"ק (נדמה לי מהקאמארנער רבי) שלעת"ל בביאת המשיח תהיה ההלכה כפי הרמב"ם היינו שגדולי ישראל יימנו ויפסקו כולם (או רובם) שההלכה כמו הרמב"ם. ואולי גם זה הסיבה לתקנת לימוד הרמב"ם, כי זה לימוד הלכה לפועל כפי שיהי' בביאת המשיח, וכל ספר הרמב"ם תכליתו וסופו הוא ביאת המשיח. ורואים אצל גדולי ישראל הצדיקים הגדולים שבדורם לא כולם העריכו אורם ובמשך הדורות יותר ויותר התקבלו בכל התפוצות (כהרמב"ם והבעש"ט וכו') וכמשך אור גדול ועצום, שרק אחרי שמתרחקים קולטים האור.

האמונה פועלת!

א. השבוע בהתועדות יום הולדת של א' מזקני המשפיעים בביתו סיפר: בשנים הראשונות של נשיאות אד"ש בהתועדות יו"ד שבת ניגש לרבי א' מזקני וחשובי המשפיעים וביקש ברכה לרפואה עבור כלתו שהסתכנה בשעת הלידה, והרבי נתן ברכה עבירה. יותר מאוחר בזמן ההתועדות הגיע אליו ידיעה שמצבה החמיר והרופאים אומרים שבזמן קצר ח"ו וכו' ר"ל, ואז הוא ניגש שוב וסיפר לרבי, וראו כולם איך שהרבי תפס כובעו ומשכו למטה על המצח והעיניים... אח"כ סיפר אותו המשפיע, שבזמן שהרבי משך כובעו אמר לו: "מה אשמה כלתך, אם חסר לך באמונה!..." ואח"כ היא הבריאה לגמרי במהרה, וילדה ב"ה עוד כמה וכמה ילדים. ב. בהתועדות גם סיפר הנ"ל שבאותה תקופה היו עוד כמה מזקני ומשפיעי החסידים שהרבי תפס כובעם, ומשכם על המצח והעיניים...

דירה בתחתונים!

ג. גם סיפר שראה שא' האברכים הלך פעם עם השוליים הקדמיים של מגבעתו כלפי מעלה, ואד"ש משך הקיפול למטה ואמר: "דירה בתחתונים!..." וכנראה שמנהגו שהקיפול כלפי מטה, מורה על צניעות וביטול, וע"כ מה שרש"י אומר עה"פ בפרשת תרומה³² ביריעת המשכן הקדמית שחצי יריעה מקופלת למטה: "ככלה צנועה המכסה פניה בצעיף". ועדי"ו צניעות בגבר, שמכסה המצח קצת.

לזכות

הבת רבקה בת דניאלה קרן שיחיו
נולדה למזל טוב!

כ' ניסן הי' תהיה שנת סגולות טובה

שיזכו הוריה לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך בריאות הרחבה שמחה והצלחה עם כל יוצאי חלציהם תמיד כל הימים! ויגדלו לחיילים בצבאות ה' צבא הרבי מלך המשיח שיליו וירו מהם רוב נחת יהודי חסידותי ויזכו לראות התגלות מלך המשיח מ"י"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י הוריה שיחיו
הרה"ת מיכאל מירון וזוגתו דניאלה קרן
פרענד

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

³⁰ רמב"ם סיום ה' מגילה וחנוכה [ולהעיר שהוא סיום ספר השלישי ברמב"ם]

³¹ יהושע ב, ח' ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשנה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).